

Er homofilt samliv en menneskerettighet?

Av Jon Kvalbein. Artikkel i boka til Espen Ottosen (red.): "Kjærlighet i egoismens tid", Lunde forlag 2005.

Spørsmålet om homofilt samliv er en menneskerettighet, kan besvares juridisk. For menneskerettighetene er fastlagt gjennom internasjonale konvensjoner.

Menneskerettighetene beskytter ekteskapet og familien

I FNs Erklæring om de Universelle Menneskerettighetene av 1948 er definisjonen av familien utvetydig, skriver professor Janne Haaland Matlary i Vårt Land (26/8-03), og fortsetter:

"Familien består av mor, far og barn og er en naturlig institusjon som finnes i alle samfunn. Familien er samfunnets grunncelle, altså selve basisen for dette. Den har krav på samfunnets beskyttelse fordi barn fødes, oppdras og fostres av foreldrene. Mor og barn har krav på spesiell støtte fordi de er mer sårbare enn andre – en gravid eller ammende kvinne gjør et arbeid som er uerstattelig og uhyre verdifull for samfunnet. Familien er politisk relevant fordi det er her menneskene formes, og foreldrene gjør et unikt arbeid som ingen andre kan erstatte".

Menneskerettighetene binder alle stater som har sluttet seg til avtalene. De kan ikke endres av politikk eller opinion i et enkelt land, skriver hun, som er professor i internasjonal politikk ved Institutt for Statsvitenskap, Universitetet i Oslo.

Menneskerettsloven, som ble vedtatt 21. mai 1999, fastsetter menneskerettighetene som del av norsk lov.

I Den internasjonale konvensjonen om sivile og politiske rettigheter art. 23 kan vi lese:

"1. Familien er den naturlige og grunnleggende samfunnsenhet og har krav på beskyttelse av samfunnet og staten.

Retten for menn og kvinner i gifteferdig alder til å inngå ekteskap og stifte familie skal anerkjennes.

Intet ekteskap må inngås uten de fremtidige ektefellers frie og uforbeholdne samtykke.

Konvensjonspartene skal ta passende forholdsregler for å sikre ektefellenes likestilling med hensyn til rettigheter og plikter ved inngåelse av ekteskap, under ekteskapet og ved dets oppløsning. I tilfelle av oppløsning av ekteskapet, skal barna sikres nødvendig beskyttelse."

I Konvensjon om beskyttelse av menneskerettighetene og de grunnleggende friheter står det i art. 8.1: "Enhver har rett til respekt for sitt privatliv og familieliv, sitt hjem og sin korrespondanse."

I art. 12 omtales retten til å inngå ekteskap: "Menn og kvinner i gifteferdig alder har rett til å gifte seg og til å stifte familie, i samsvar med de nasjonale lover som regulerer utøvelsen av denne rettighet."

I Den internasjonale konvensjon om økonomiske, sosiale og kulturelle rettigheter står det i artikkel 10.1 at konvensjonspartene anerkjenner at: "Vern og bistand bør i størst mulig utstrekning ytes familien, som er den naturlige og grunnleggende samfunnsenhet, og da særlig i forbindelse med dens stiftelse og mens den er ansvarlig for omsorgen for og utdanningen av barn som ikke forsørger seg selv. Ekteskap må bare inngås med de fremtidige ektefellers frie samtykke."

Protokoll nr. 7 til Konvensjonen om beskyttelse av menneskerettigheter og grunnleggende friheter omtaler i art. 5 likhet mellom ektefeller: "Ektefeller skal i sitt innbyrdes forhold og i forhold til sine barn ha like rettigheter og likt ansvar av privatrettslig art med hensyn til ekteskap, under ekteskapet og i tilfelle av oppløsning av ekteskapet. Denne artikkel skal ikke hindre statene i å treffe de tiltak som er nødvendige av hensyn til barnas interesser."

Vi ser at menneskerettighetene alltid taler om ekteskapet under den forutsetning at det dreier seg om en rettslig gyldig ordning for samliv mellom én mann og én kvinne.

Giftet, ekteskap og familie knyttes sammen som begreper. Det er retten for menn og kvinner i gifteferdig alder til å inngå ekteskap og stifte familie som stadfestes, fordi familien er den naturlige og grunnleggende samfunnsenhet som har krav på beskyttelse av samfunnet og staten.

Andre samlivsformer enn ekteskapet mellom mann og kvinne i ekteskapet er ikke omtalt, og er derfor heller ikke beskyttet av menneskerettighetene. Innst. S. Nr. 254 (2000-2001) slår med rette fast: "Ingen av menneskerettskonvensjonene inneholdt særskilte regler til vern av homofile." Her er intet vern av partnerskap eller homoseksuelt samliv i noen formuleringer. Å leve i slikt samliv er ingen menneskerettighet.

Menneskerettighetene og homofil adopsjonsrett

Verken Menneskerettsloven eller FNs Barnekonvensjon gir grunnlag for homofiles adopsjonsrett. Helene Freilem Klingberg (V) skrev i Vårt Land (7/5-2001): "Barnekonvensjonens artikkel 2 handler om ikke-diskriminering og vern mot forskjellsbehandling. Å gi homofile rett til adopsjon vil være å forskjellsbehandle barn. Nemlig å frata en gruppe barn muligheten til å få både en mor og en far, når de har mistet sine biologiske foreldre og det er en kø av ektepar og samboere som ønsker å påta seg den oppgaven."

Dr. philos. Janne Haaland Matlary skrev i sin omtale av FNs Barnekonvensjon av 1989 (Vårt Land 26/8-03):

"Barn har rett til sin biologiske mor og far, og dersom dette ikke er mulig – for eksempel ved foreldreløshet – skal adoptivforeldre ligne mest mulig på det biologiske opphav, dvs bestå av mann og kvinne. I alle saker som kan være tvilstilfelle skal barnets beste interesse legges til grunn; aldri voksnes interesser."

Når barn utvikler identitet og selvbylde, er det viktig å ha både mor og far som rollemodeller og forbilder. Det er ingen menneskerett å få barn, verken for heterofile eller homofile. Adoptivbarn har ofte fått en vanskelig start i livet. Nettopp disse bør sikres best mulig oppvekstvilkår. Det er bred enighet om at barnet er best tjent med et hjem der både mor og far kan gi det omsorg og trygghet.

De fleste barn som adopteres i Norge, kommer fra andre land. Bare en liten prosent er norske. I Barne- og familiedepartementets høringsnotat om stebarnsadoptasjon sto det: "Etter det departementet kjenner til, vil ingen av de landene de tre adopsjonsforeningene har formidlingstillatelse i, tillate adoptivforeldre av samme kjønn. Det er fra opprinnelseslandenes side uttrykt stor skepsis til at homofile skal gis anledning til å adoptere."

Det er grunn til å tro at dersom Norge åpner for homofil adopsjon, vil Norge miste tillit som mottakerland for adopsjon generelt.

Homofilt partnerskap og menneskeverd

Nå finnes det aktive grupper som arbeider for at samliv mellom homofile skal få offentlig anerkjennelse. Det er blitt hevdet at å nekte dette er å krenke homofiles menneskeverd. Er dette sant?

Menneskerettighetene skal sikre enkeltmenneskers grunnleggende rettigheter og friheter. Til grunn for menneskerettighetene ligger respekt for det enkelte menneskets verdi. I de to FN-konvensjonene fra 1966, om økonomiske, sosiale og kulturelle rettigheter og om sivile og politiske rettigheter, understrekes det i fortalen at "disse rettigheter har sitt grunnlag i menneskets iboende verdighet." Det er altså en nær sammenheng mellom menneskeverd og menneskerettigheter.

Menneskerettighetene har sin kilde i troen på menneskeverdet. Men menneskerettighetene anerkjenner ikke homofilt samliv. Derfor er det oppsiktsvekkende når enkelte ledende personer i kirken hevder at de som ikke kan anerkjenne homofilt samliv, krenker de homofiles menneskeverd. I forbindelse med gjeninnsettelsen av Siri Sunde som prest etter at hun hadde inngått partnerskap med en kvinne, sendte biskop Gunnar Stålsett ut en pressemelding der han støttet det som var skjedd og slo fast: "Avgjørelser som krenker menneskeverdet, kan ikke skape sann enhet i kirken." (Dagsavisen 2/2-1999). Jeg krenket de homofiles menneskeverd før jeg fikk et liberalt syn på saken, sa biskop Gunnar Stålsett til Dagen (5/9-2000), som for øvrig samtidig avblåste kampen mot abortloven.

Dette vitner om en dyp splittelse i kirken. Bibelen taler klart om at det seksuelle samlivet hører hjemme i ekteskapet mellom mann og kvinne. Homoseksuelle forbindelser er synd og tegn på opprør mot Gud (Rom1). De som lærer i strid med dette, er vranglærere som ødelegger kirkens enhet. Slik lyder det fra dem som vil holde seg til Bibelen.

Stålsett tenker stikk motsatt. De som ikke kan anerkjenne homoseksuelt samliv, krenker menneskeverdet. Da er det disse som blir vranglærere, uten at Stålsett vil bruke dette uttrykket. Også for ham dreier det seg om et samvittighets spørsmål. Derfor er splittelsen så dyp.

”Hvordan går det an å motta en bispestol i en kirke som krenker menneskeverd, uten i det minste å ha sunget ut om saken – NB: i forkant?” Slik spurte Per Lønning i Vårt Land (1/9-2000). Gunnar Stålsett svarte ikke. Blant politikere er det ikke uvanlig å tenke at man må komme i posisjon før man går til aksjon.

Bibelen tillegger alle mennesker en ukrenkelig verdi. Denne verdien har en åndelig begrunnelse. Ethvert menneske er skapt av Gud og dermed villet av Ham. Ingen har rett til å ta et menneskes liv. Det er ukrenkelig helt fra unnfangelsen til den naturlige død. Mennesket skal behandles med respekt, uten å bli trakassert eller mobbet, uansett tro eller livsførsel. Alle mennesker er omfattet av Guds frelsende kjærlighet. Kristi soningsdød var for alle. Gud vil at alle mennesker skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse (1 Tim 4:4). Jesus vurderer en menneskesjel høyere enn hele verden (Matt 16:26). Menneskeverdet viser seg også ved at Gud kaller mennesket til ansvar for sitt liv. Ingen annen skapning skal stilles for Guds domstol, slik at følgen blir evig liv hos Gud eller evig fortapelse under Guds vrede.

Men menneskeverdet innebærer ikke at alle mennesker er Guds barn og kan gjøre som de vil. Den som tror på Sønnen, har evig liv. Men den som ikke vil tro på Sønnen, er under Guds vrede (Joh 3:36). Det er ikke mulig å ha samfunn med Gud og samtidig vandre i mørket, dvs innrette seg i strid med Guds vilje uten å ville bekjenne sin synd (1 Joh 1:5ff).

Barn har fullt menneskeverd – både før og etter fødselen. Intet menneske blir fratatt sin menneskeverd ved å leve avholdende, enten man er heterofil eller homofil. Jesus selv var enslig, men levde et fullverdig liv. Mange mennesker er avskåret fra å leve ut sin seksualitet på grunn av ulike funksjonsforstyrrelser. Det betyr ikke at deres menneskeverd er redusert.

Menneskeverdet er det samme for alle mennesker, enten man er mann eller kvinne, født eller ufødt, frisk eller syk, bevisst eller bevisstløs, lovlydig eller forbryter. Menneskeverdet er uavhengig av legninger og handlinger.

Men menneskeverdet gir intet menneske rett til å gjøre som det vil, enten man er heteroseksuell, homoseksuell, biseksuell, pedofil eller har andre tilbøyeligheter. Det er mulig å bytte Guds sannhet med løgner og dyrke skapningen framfor skaperen. De som gjør dette, står under Guds dom. Av Rom 1:25ff ser vi at homoseksuell atferd fordømmes. Det er usømmelig både å handle slik, og å holde med dem som gjør det (v.32). Denne synden setter et menneske utenfor Guds rike, dersom den ikke bekjennes og forlates (1 Kor 6:9f).

Å hevde at homofil atferd er synd, er fullt forenlig med å fastholde den homofiles menneskeverd. Dette er bibelsk lære. Det er dypt alvorlig når norske kirkeledere undergraver Skriften og forlede mennesker til et liv i strid med Guds vilje.

Ekteskapet og familien undergraves

I flere land har ulike former for homofile partnerskap fått rettslig legitimitet i lovverket. Det finnes aktivister og politikere som ønsker å oppheve forskjellen mellom ekteskap og partnerskap. Dersom man kan få utvidet ekteskapsbegrepet til å omfatte samliv mellom to personer av samme kjønn, vil innholdet i begrepet være endret. Slik kan veien åpnes for at homofilt samliv kan bli beskyttet av menneskerettene på lik linje med ekteskapet.

Preventive midler, fri abort og en individualistisk livsstil har fremmet seksuelle forbindelser før og utenom ekteskapet. Kvinnefrigjøringen har ført til økonomisk uavhengighet, samtidig som skattleggingen har ført flere ut i arbeid og gjort omsorgen for barna til en samfunnsoppgave. Sekulariseringen har svekket ansvaret overfor Gud og oppfattelsen av ekteskapet som hellig og

ukrenkelig. Dette skjedde i en tid med sterk vekst av antall samboere. Over halvparten av alle barn blir nå født utenfor ekteskap i Norge. Skilsmisseprosenten er høy, og sannsynligheten for at et samboerskap ryker er 3-4 ganger så stort som for ekteskapet. Ekteskap anses ikke lenger som et naturlig vilkår for å få barn sammen.

Når sex blir en nytelse som er frigjort fra ekteskapet, er veien ikke lang til å tenke at sex er en rettighet for alle, enten man er ugift, homoseksuell og biseksuell. Når ekteskap og foreldreskap skiller lag, vil mange barn vokse opp med bare en av foreldrene. Når den tradisjonelle familien med grunnlag i ekteskapet ikke lenger er normen, vil homoseksuelle samboerskap få gjennomslag som en akseptabel variant. I neste omgang vil homofile partnerskap undergrave respekten for ekteskapet som familiens og samfunnets grunnstruktur.

Ekteskapet har i mange år vært underminert, ikke minst i Skandinavia. Dels er dette skjedd etter en bevisst strategi fra kulturradikalt og feministisk hold. Dels har samfunnsutviklingen utløst et ras som har fortsatt ved sin egen tyngde.

En homofil mann i Yorkshire i England ble i 1996 anklaget for homofil gruppesex i sitt eget hjem. Han fikk en betinget dom på to år, men anket avgjørelsen til Menneskerettsdomstolen i Strasbourg. Der vant han fram (Aftenposten 1/8-2000). Dommerne i Strasbourg hevdet at det engelske forbudet mot homofil gruppesex bryter med Den europeiske menneskerettskonvensjonens artikkel 8, der det står:

”1. Enhver har rett til respekt for sitt privatliv og familieliv, sitt hjem og sin korrespondanse.
2. Det skal ikke skje noe inngrep av offentlig myndighet i utøvelsen av denne rettighet unntatt når dette er i samsvar med loven og er nødvendig i et demokratisk samfunn av hensyn til den nasjonale sikkerhet, offentlig trygghet eller landets økonomiske velferd, for å forebygge uorden eller kriminalitet, for å beskytte helse eller moral, eller for å beskytte andres rettigheter og friheter.”

Det er i seg selv oppsiktsvekkende at en slik domstol erklærer homofil gruppesex i private omgivelser som noe som er beskyttet av menneskerettighetene. Det viser at synet på moral er tøyelig. Men det dreier seg ikke om legalisert beskyttelse av slike forhold.

Det norske lovverket ønsker å verne både enkeltmennesker og grupper fra diskriminering, jfr. Straffelovens §§135a og 349a. Her er homofile inkludert. Men derfra er det likevel et langt skritt å gjøre homoseksuelt partnerskap til en juridisk beskyttet samlivsform. Å rettslig anerkjenne naturstridige og usømmelige handlinger er noe annet enn å tolerere dette innen privatlivets ramme og forhindre trakassering av dem som velger en annen samlivsform.. Likevel er det nettopp denne utviklingsprosessen som er i gang i en rekke land.

Partnerskap som alternativt ekteskap

I Danmark ble homofilt partnerskap legalisert i 1989. Norge fulgte etter i 1993, med en aktiv homobevegelse, en politisk elite og kulturradikale medier som pådrivere. En liten gruppe homofile har drevet en meget planmessig og effektiv lobbyvirksomhet i media og i Stortinget. Sverige fulgte i 1994. Nederland var det første landet som legaliserte ekteskap mellom to av samme kjønn i 2001. Belgia fulgte etter i 2003. I flere land taler man nå om å innføre en såkalt ”kjønnsnøytral” ekteskapslov.

I delstaten Vermont i USA gir partnerskap de samme juridiske rettigheter som ekteskap, slik at de i praksis er likestilte. Det samme er tilfelle i to provinser i Canada, nemlig Ontario og British Columbia. I februar 2004 slo høyesterett i delstaten Massaschusetts fast at statens forbud mot homofile ekteskap er grunnlovsstridig. Det holder ikke å tilby homofile partnerskap istedenfor ekteskap. Dette vedtaket har skapt sterke reaksjoner. For amerikansk grunnlov garanterer at et ekteskap som er inngått i en stat også er gyldig i en annen. Samtidig finns det politikere som saboterer lovverket. Borgermesteren i San Francisco, Gavin Newsom, har utstedt vigselstester til homofile par i åpen konflikt med loven i California. Det samme er skjedd i New Mexico, ifølge Newsweek, 1. mars, 2004. Noen har krevd folkeavstemning om denne saken.

Talsmann Scott McClellan for Det hvite hus har uttalt seg kritisk om juridiske aktivister som vil omdefinere ekteskapet uten tanke på hva flertallet i folket mener. Spørsmålet sto meget sentralt i valgkampen før presidentvalget høsten 2004, der republikanerne var tilbakeholdende i forhold til

demokratene. 16. mars annonserte president George W. Bush at han ville stille seg bak et forslag om et tillegg til grunnloven, der ekteskapet ble definert som en legal union mellom en mann og en kvinne, noe som ville gjøre ekteskapet mellom homofile ulovlig. Motkandidaten John Kerry gav uttrykk for at dette er en sak som hver enkelt stat får avgjøre.

Valget av Bush vil kunne medføre at "kjønnsnøytralt ekteskap" blir vedtatt som grunnlovsstridig i USA. I 11 delstater ble det stemt for eller imot "kjønnsnøytralt ekteskap" i tilknytning til høstens presidentvalg, og overalt ble det et markant flertall imot.

Blant amerikanske homoaktivister finner vi slagordet: "Where there is love, there is family."

Kjærlighetsbegrepet blir brukt for å utvide forståelse av ekteskap og familie. Relasjonen mor-far-barn blir undergravet der hvor familien blir erstattet av nye samlivsformer. Dersom "kjærlighet" skal legitimere samlivsforhold, kan man vanskelig avgrense seg mot at flere enn to voksne kan tilhøre en familie. En "familie" kan da i prinsippet bestå av flere menn og kvinner som blir enige om å leve i et "kjærlighetsfellesskap". Polygamiet blir da en legal samlivsform.

Det er grunn til å merke seg at antall homofile som inngår partnerskap er lite. Ifølge en rapport fra Yale-forskeren William Eskridge i år 2000 hadde 2 372 par inngått partnerskap i Danmark etter at loven hadde vært i funksjon i 9 år, 674 par etter 4 års norsk lov og 749 par etter fire års svensk lov. For mange homofile aktivister har kampen for partnerskap vært ført ut fra taktiske motiver. Det gis inntrykk av at homofile ønsker å leve i monogame forhold, mens den faktiske situasjon er at de fleste homofile har mange og skiftende partnere og ønsker å ha det slik.

Ekteskap og familie i norsk politikk

At ekteskap og familie er svekket, er også tydelig i norsk samfunnsliv. Vi vil her nøye oss med å peke på noen trekk fra nyere norsk politikk.

I Arbeiderparti-regjeringens St.meld. 25 (2000-2001) "Levekår og livskvalitet for lesbiske og homofile i Norge" s 69. kan vi lese: "Skolens og skolehelsetenesta må leggje opp til ei undervisning som framstiller alle kjærleiks- og samlivsforhold på ein likeverdig måte." Stortingsmeldingen hevder at det monogame ekteskapet mellom én mann og én kvinne ikke lenger står i en særstilling. Ekteskap og homofilt partnerskap blir framstilt som likestilte. Ja, partnerskapet har til og med fordeler, kan vi lese, idet partene er mer likeverdige og fungerer som pionerer for likestilling. De er trolig bedre rustet til å møte et komplisert samfunn, har bedre vennsnettverk osv. En slik positiv presentasjon blir brukt for å bane vei for større anerkjennelse av homofilt samliv.

Samarbeidsregjeringen har lagt fram St.meld. nr. 29 (2002-2003) "Om familien – forpliktende samliv og foreldreskap". Her kan vi lese: "Familien er samfunnets grunnleggende sosiale enhet – den viktigste arena for tilhørighet, nærhet og fellesskap og den beste ramme rundt barns oppvekst." Videre kan vi lese: "De aller fleste samfunn har også ritualer knyttet til ekteskapsinngåelse; det familiære samliv mellom en mann og en kvinne er mer enn en privatsak."

Men samtidig utvides familiebegrepet slik: "Familien omfatter ektepar med og uten barn, samboere med og uten barn, homofile partnere med og uten barn, aleneforeldre som bor sammen med barn, samværsforeldre, familier med fosterbarn og enslige, aleneboende." (s.5).

Dette familiebegrepet er ikke i samsvar med menneskerettene! Oppløses familiebegrepet, undergraves samtidig selve familien som institusjon! Meldingens familietenkning stemmer dårlig med Sem-erklæringen som lå til grunn for samarbeidsregjeringen. Der sto det:

"Samarbeidsregjeringen mener ekteskapet er den beste ramme om barnas oppvekst, og vil verne og styrke ekteskapet som samlivsform."

Venstres landsstyre vedtok i februar 2004 å likestille partnerskaps- og ekteskapsinngåelse ved å innføre en felles ekteskapslovgivning som gir lesbiske og homofile fulle adopsjonsrettigheter. Dette vedtaket er ikke bare i strid med Sem-erklæringen, men med menneskerettighetenes vern om ekteskap og familie. Også Senterpartiet og Sosialistisk Venstreparti har fattet liknende vedtak. I Senterpartiets stortingsvalgprogram for perioden 2001-05 heter det "at homofile skal ha mulighet til å adoptere på samme vilkår som heterofile."

Representanter fra SV har lagt fram forslag om en "kjønnsnøytral ekteskapslov". Dette ble drøftet i Odelstinget 18. november 2004. SV og Arbeiderpartiet støttet forslaget. Regjeringspartiene og

Fremskrittspartiet ville ha saken bedre utredet, både i partienes landsmøter og av departementet. KrFs talsmann sa at komiteen ikke hadde lagt opp til en realitetsbehandling, og at partiet derfor ikke gikk inn i noen prinsipiell debatt. Fremskrittspartiets talsmann sa at det i hans parti var bred enighet om å være imot partnerskapsloven, og om at det ikke er behov for å få en likestilling med heterofile ekteskap.

Spørsmålet om "kjønnsnøytral ekteskapslov" vil komme opp igjen i Stortinget. Det er nå aktualisert framfor stortingsvalget 2005. Mye tyder på at valget i Norge likesom i USA vil bli et verdivalg.

Ekteskap og familie må vernes

Selv om kulturradikalismen har uforholdsmessig sterk innflytelse i politikken, i mediene og i samfunnsforskningen, vil sterke krefter forenes i å bevare ekteskapet og familien. Det gjelder mennesker med ulike livssyn, som forstår hvilken samfunnsoppløsning som følger når disse institusjonene svekkes. Mange religioner vil ha felles interesser i en slik kulturkamp. Den kristne kirke vil spille en aktiv rolle.

Professor Wolfhart Pannenberg har i en artikkel med tittelen "You Shall Not Lie With a Male" konkludert slik:

"De som vil presse kirken til å endre lærenormen i dette spørsmålet, må forstå at de skyver kirken i retning av et skisma. For en kirke som har seg drive til å betrakte homoseksualitet som ikke-avvikende fra den bibelske normen, og som anerkjenner homoseksuelle parforhold på linje med ekteskap, står ikke lenger på skriftgrunnlaget. Tvert om, den står i opposisjon til dets entydige vitnesbyrd. En kirke som tar et slikt skritt har dermed opphørt å være en evangelisk kirke i den lutherske reformasjonens tradisjon." (Lutheran Forum, Vol. 30, No.1, 1996).

Det norske bispekollegiet har enstemmig avvist "kjønnsnøytrale ekteskap".

Den katolske kirkes troskongregasjon har vedtatt en læreuttalelse "Om rettslig anerkjennelse av homofilt samliv", godkjent av pave Johannes Paul II og offentliggjort 3. juni, 2003 (gjengitt på norsk i Dagen 16. og 18. august samme år). Her blir alle troende og de katolske politikere i særdeleshet forpliktet til å yte motstand mot anerkjennelse av homoseksuelt samliv. Dette standpunktet blir fylldig begrunnet.

Konklusjonen er: "Det felles gode forlanger at lovene anerkjenner, fremmer og beskytter ekteskapet som grunnlag for familien, samfunnets grunncelle. Rettslig anerkjennelse av homoseksuelt samliv eller det å plassere dette på linje med ekteskap vil innebære ikke bare billigelse av avvikende atferd, med den konsekvens at slik atferd gjøres til en modell i dagens samfunn, men det vil også fordunkle grunnleggende verdier som hører til menneskehetens felles arv. Kirken kan ikke unnlate å forsvare disse verdiene, for menneskenes skyld og for hele samfunnets skyld."

Enkelte statskirker som er sterkt influert av bibelkritisk teologi, har stilt seg positivt til homofilt samliv. Men dette betyr ikke at den kristne kirke har forlatt Skriftens entydige fordømmelse av slik praksis. Den overveiende delen av kristenheten tar skarpt avstand at homofilt partnerskap blir anerkjent som ekteskap. Jødedom og islam reagerer negativt, sammen med en rekke andre religioner.

Dersom ekteskapsdefinisjonen i menneskerettighetene skulle bli utvidet til å omfatte par av samme kjønn, vil menneskerettighetene miste sin status over store deler av verden. Forsøk som er gjort på å inkludere "seksuell orientering" i beskyttelse under menneskerettighetene har møtt kraftig motstand blant medlemslandene i FNs menneskerettighetskommissjon, der 53 medlemsland deltar ved årlige sesjoner. Professor Halvor Moxnes har i Nytt Norsk Kirkeblad (6/04) gitt en oversikt over ulike fremstøt som gjøres for at homofile skal få en egen beskyttelse gjennom menneskerettighetene. Men disse har så langt ikke lyktes.

De oppløsende kreftene er sterke. Og målet er klart. Professor Berthold Grünfeld har vært en av de fremste forkjempere for homofilt samliv i Norge. I Vårt Land (31/3-2004) går han til felts mot ekteskapet som den naturlige samlivsform. Han forsvarer polygamiet. Og avslutter med en hypotese om at menneskerettighetene i fremtiden vil bli revidert slik at retten til å stifte familie vil være åpen for alle uansett seksuell legning: "Min ærbødige hypotese er at ved en fremtidig revisjon av

menneskerettighetserklæringen vil det kanskje stå at retten til å stifte familie skal skje uten begrensninger som skyldes rase, nasjonalitet, religion eller seksuell legning/orientering.” Dette viser hvor kampen står. Det dreier seg om en kamp om innholdet i begrepene ekteskap og familie. Men begrepskampen dreier seg i høyeste grad om realiteter – betydningen av samfunnets grunncelle. Vi står overfor en verdensomfattende kulturkamp, til vern om ekteskapet og familien.